

Hvorfor en regjering ...

(Forts. fra side 2)

vil forstå vår handlemåte, ber vi om å få meddelelse om Deres Majestets beslutning senest den 12. juli.

Oslo, 27. juni 1940

Underdanigst

Magnus Nilssen, Gabriel

Moseid, P. Thorvik.,

Neri Valen, Ivar Lykke.

Kongens avvisning gjorde ingen forandring i Stortingets holdning. Det var flertall for hans avsettelse og tilbakekallelse av Hamarfullmakten til Nygårdsvold.

I punkt 6 var Stortinget gått med på inntil nyvalget å gi det nye riksråd fullmakt til «å fatte alle beslutninger som kreves for landets vel».

Dermed hadde det sittende Storting opphevet seg selv. Men i siste øyeblikk viste det seg at stortingsmennene, når det gjaldt personlig å ofre noe for Norge, ikke var bedre nordmenn enn Nygårdsvold & co. De forlangte å bli sittende i den hensikt fortsatt å kunne drive partipolitikk. Denne svindel med uendelige muligheter for forviklinger kunne der Reichskommissar ikke gå med på. 25. september 1940 tok han konsekvensen av situasjonen og konstaterte at kongen og hans hus var avsatt, og regjeringen Nygårdsvold trådt tilbake. For å skaffe politisk ro og unngå for landets velferd forstyrrende intriger, oppløste han de politiske partier med unntagelse av Nasjonal Samling som hadde holdt seg helt utenfor siden Quislings forsøk på å redde landets selvstendighet ble vellet.

28. januar 1942 forela de norske ministre for Høyesterett spørsmålet om det var forfatningsmessige betenkeligheter ved at Nasjonal Samlings fører, Vidkun Quisling, på ministrenes anmodning dannet en nasjonal norsk regjering til overtagelse av regjeringmakten. Høyesterett behandlet saken i et plenumsmåte, og fant at det ikke besto noen sådanne forfatningsmessige betenkeligheter.

I henhold hertil nedla ministeriet 31. januar 1942 sine embeter og henstillet til Quisling å danne en norsk nasjonal regjering. Søndag 1. februar 1942 fulgte Quisling oppfordringen og overtok kongens, regjeringens og Stortingets forfatningsmessige funksjoner i kraft av Høyesteretts avgjørelse.

Tid for ettertanke ...

(Forts. fra side 5)

ingsarbeide og ivaretagelse av norske interesser under okkupasjonsårene.

Den korrekte historien om krigen vil aldri bli skrevet, men vi har plikt til å revidere historien når nye opplysninger kommer til, sier Kjell Fjortoft i et intervju med Aftenposten av 5. mars 1990.

Et avsnitt lyder slik: Kjell Fjortoft har kanskje mer enn noen andre de siste årene lagt nye blad til den norske krigshistorien. Han har vist at den offisielle historieskrivningen på flere områder ikke bare er ufullstendig, men at den også er fordreid, og i enkelte tilfeller falsk. - Jeg er rystet, jeg blir nesten daglig sjokkert når jeg ser hvordan virkeligheten og den offisielle krigshistorien spriker, sier han. Og senere i intervjuet:

Han har aldri godtatt at den offisielle versjonen har fortalt alt om det som skjedde i Norge under krigen. I sine kildegranskninger og i sine mange samtaler med dem som levde med i krigens harde virkelighet, har han fått vite for mye som ikke stemmer med den «korrekte» versjonen. - Det er seierherren som skriver historien, og det som ikke passer ham, blir ofte omskrevet eller utelatt, sier Kjell Fjortoft.

Del 2 fortsetter i neste nummer.

De norske krigsseilere ...

(Forts. fra side 8)

menn et tangeringspunkt. Kanskje kunne Storvik og/eller representanter fra krigsseilerne som i likhet med Storvik og NS-folk brenner

Da Marxist-Leninistene satte opp dødslistene

Av Arne Roll,
Torrevieja, Spania.

«FOLK OG LAND», nr. 2. 1997, side 6, forteller om hva venstresosialistene AKP(ml) drev på med på Vestlandet: Øverst på lange dødslistene stod heimevernsjefen i bygda, så lensmannen, «kapitalister», Høyrefolk.

For at ikke nye lesere skal få si at «dette er bare oppspinn av gammelnazistene i FOLK OG LAND», eller tro at dette bare var et isolert lokalt fenomen uten sentralstyring, vil jeg berette hva min kone og jeg opplevde omkring 1972 i Eikeheia, Søgne ved Kristiansand. Jeg var lektor i orienteringsfag ved Katedralskolen og pleide å innby interesserte elever en og en, eller to og to, til middag, lekselesing, overnatting, frokost og retur med meg i bilen til «katta» dagen etter. Nå er jeg 70, men elever som den gang var hjemme hos oss, kommer nå til Spania og besøker oss, - ivrig etter å fortelle hvor viktig det var for dem den gang å komme litt ut av tredemøllen og få se andre omgivelser, puste i annen stue et døgn, diskutere.

LEKTORER: GO ON' GJØR DET SAMME.

To normalt begavede jen-

ter i klassen, ca. 18 eller 19 år, begge fra hjem med skilsmisser noen år før, begge havnet ett hakk ned på den sosiale skala etter dette, fikk innbydelsen. De ringte hjem, og jeg ba kona om å ha mye middag ferdig. Velkommen, velkommen!

Vårt nye hjem øverst i Eikeheia var bare et vanlig husbankhus. Men vi var vant til ei stue på 78 kvadratmeter med fontene i gulvet oppe ved Narvik, så jeg gikk fattig men iherdig i gang med å innrede kjelleren i nyhuset vårt, bygget på, kona laget nydelig have. Dette kunne ha blitt vår sikre død om vi hadde bodd i de to unge damers forbildestater: Kambojsja, Kina eller Albania.

Etter middagen ble de to damer svært alvorlige. De måtte ut en time sammen - bare de alene uten følge, sa de. Da de kom tilbake, bad de meg til side for en samtale, men min kone hørte alt med redsel eller vantro i ansiktet. De fortalte at de grundig hadde diskutert om jeg skulle settes på dødslistene.

«Men vi har etter diskusjon avgjort at du skal ikke drebes, (de brukte det ordet) huset skal ikke bli tatt fra dere, FORDI DU HAR BYGD ALT SELV MED EGNE HENDER».

Med all denne eksep-sjonelle hjertegodhet med meg som unntak under den nært forestående «væpna revolusjon» i Norge, spiste de kveldsmat og frokost i letet humør. Nå var de på linje.

Hvordan det siden gikk dem?

Slik som med oss tidligere kommunister i Norge, (jeg til 1965) og slik som de fleste AKP-ere: Driftige samfunnsborgere, mer energiske enn folk flest. Men likevel: Jeg synes, som Høyreledelsen, at det er skjebnesvangert om Jagland skal ødelegge Overvåkingspolitiet. Samfunnsstormere, ungdommelige fusentaster kan tross sitt ringe antall avstedkomme redsler for seg selv og andre om de ikke er under grundig oppsikt.

LEVE OVERVÅKINGSPOLITIET 1950, 1997 OG ÅR 2020.

Med hyggelig hilsen og kopi til Overvåkingspolitiet.

En helt i Haugesund

Blant redaksjonens papirer fant vi et utklipp fra en avis i Rogaland. Det var en hyllest til politifullmektig Stray i Haugesund, som skulle gå av med pensjon.

Vi leser: "- Under krigen var politifullmektig Stray leder av pris- og rasjoneringspolitiet, og det falt i hans lodd, etter oppdrag, å foreta kontroll på busser og båter.

Disse pålegg gjennomførte han på en slik måte at mange nok vil huske ham med takknemlighet, fordi kontrollen ble utført mer i publikums enn i oppdragsgivernes interesse. La oss tilføye at han også

hadde lett for å «forsnakke» seg om når det skulle være kontrollert, til hjelp for dem som hadde planlagt turer til distriktene i det øyemed å skaffe seg mat».

Nå må vi få lov å spørre: Hvor er egentlig moralen her?

1) Mener man virkelig at et land, som de fleste trodde var i krig, ikke skulle ha noen rasjonering i slike tider?

Skulle det ikke tas behørig hensyn til at syke, gamle og barn fikk de rasjoner av melk, smør og kjøtt de særlig trengte?

Hvordan skulle dette gjen-

